

[Justitsministeren.]

Beskyttelse, men et selvstændigt Væsen er det i og for sig lige saa vel paa Fosterstadiet som paa ethvert senere Trin. Der er jo Tale om en lang Skala af Udviklingstrin.

Vi har afvist denne sidste Betragtningssmaade som værende alt for farlig for Samfundet at gaa ud fra. Efter det foreliggende Lovforslag er der da yderligere, for at man ikke skal komme for langt ud i Praksis, efter Stykke 1 med den medicinske Indikation, som den her er udvidet, i Stykke 2 givet Regler om, at visse Betingelser skal være opfyldt, for saa vidt Faren for Kvindens Liv og Helbred ikke er begrundet i egentlig Sygdom. I Forbindelse hermed er det naturligt, som jeg allerede har antydnet, at nævne § 3, hvorefter Afbrydelse af Svangerskab kun maa foretages af en autoriseret Læge efter Samraad med en anden autoriseret Læge og kun maa finde Sted paa et offentligt Sygehus eller paa et privat Sygehus, der modtager offentlig Støtte, eller paa hvilket Patienter kan indlægges for offentlig Regning.

Det næste Spørgsmaal, som har affødt en Del Diskussion, er Spørgsmaalet om, hvorledes man saa skal straffe, og man vil af Reglerne i § 6, hvis man kender de nuværende Regler, se, at Straffen for Kvindens Vedkommende er meget betydeligt nedsat efter mit Forslag, medens der til Gengæld gives strenge Straffe for baade Lægen og den saakaldte Kvaksalver. Jeg henleder særlig Opmærksomheden paa Stk. 2 i § 6, hvor der er gennemført et helt nyt Princip, som ogsaa har vakt stærk Modstand, særlig hos Det konservative Folkeparti, medens Paragraffen har fundet Tilslutning hos Venstre. Grundlaget for denne Bestemmelse i § 6, Stk. 2, er følgende Opfattelse: Jeg har ment, at naar man nu gaar over til en ny Lovgivning paa dette Omraade, hvor man altsaa fastholder Strafbarhed i al Almindelighed, bortset fra de i § 1 nævnte Undtagelsestilfælde, for den Kvinde, der begaar Fosterdrab, saa bør man i de Tilfælde, hvor man maa antage, at hun ikke vilde have handlet, som hun gjorde, hvis hun ikke var blevet svigtet af en Mand, søge at undgaa alene at lægge Skylden over paa Kvinden. Hidtil har en saadan Handlemaade ikke medført nogen Art af Konsekvenser for Mændene, og jeg tror ogsaa, man kan sige, at de i ret vid Udstrækning har benyttet sig heraf. Derfor bestemmes det i Stk. 2 — og det er en Bestemmelse, der i Princippet glæder mig —, at naar det maa anses for godtgjort, hvem der har besvangret Kvinden,

saa straffes vedkommende Mand med Fængsel indtil 1 Aar eller, under formildende Omstændigheder, med Hæfte, saafremt det godtgøres, at han trods Henvendelse fra Kvindens Side om Støtte af personlig eller økonomisk Art har undladt at yde hende en efter Forholdene rimelig Støtte og Bistand og denne Undladelse har været af afgørende Betydning for hendes Beslutning om at afbryde Svangerskabet. Jeg indrømmer, at det er nødvendigt af praktiske Grunde at gøre Straffeomraadet ret snævert. Det vil næppe komme til at dreje sig om ret mange Tilfælde. Men denne Paragraf indeholder, foruden den principielle Anerkendelse af Mandens Forpligtelse, selv om den i væsentlig Grad er moralsk, tillige en Advarsel over for den alt for ansvarsløse Mand.

I § 7 er der en Bestemmelse, som hænger sammen med disse Betragtninger, idet der heri fastsættes Straf for den, der ved ulovlig Tvang eller paa forskellige andre Maader, f. Eks. ved Løfte om Belønning, formaar en svanger Kvinde, der ønsker at gennemføre sit Svangerskab, til at lade dette afbryde.

I § 8 bestemmes det, at Udgiften ved Afbrydelse af Svangerskab afholdes af paa-gældende selv, og hvis hun ikke har Midler dertil, af Statskassen.

Vi kommer saa i § 9 til, jeg kan vel sige det tredje store Stridsspørgsmaal, de saakaldte Seksualklinikker. Ordet findes ikke i Loven, men efter at man har hæftet denne Betegnelse paa disse Klinikker, vil man næppe undgaa det i Fremtiden. Der sigtes her til Klinikker, der oprettes ved offentlig Foranstaltning, og hvor Personer af begge Køn skal have Adgang til rigtig og forsvarlig Vejledning i Seksualhygiejne, hvorhos der skal gives svanger Kvinder Raad og Vejledning med Hensyn til deres Svangerskab, derunder om den Bistand og de Hjælpemidler af økonomisk og lægelig Art, der under Svangerskabet og efter Fødslen staar til Raadighed for dem selv eller til Hjælp ved Forsørgelse af det ventede Barn, hvilket nærmere er udviklet i det følgende Stykke.

Man har sagt herom, at det er en Nydannelse, som det store Flertal af den danske Befolkning ikke vil forstaa. Jeg siger dertil: det er muligt, det ved jeg ikke, men jeg ved, at jeg finder det ikke rigtigt og forsvarligt at tage Ansvaret for en ny Straffelov paa dette Omraade uden at træffe Foranstaltninger af den nævnte Art, naar man ikke fra privat eller offentlig Side, fra Kirkens, Skolens, Hjemmenes